U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. V.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2011, č. j. 49 Az 15/2011 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 3. 2011, č. j. OAM-43/LE-BE02-BE03-2011, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného byla důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany toliko snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, důvodem jeho odjezdu ze země původu pak byla lépe placená práce. Žalovaný k tomu uvedl, že snahu o legalizaci pobytu a lepší pracovní příležitost nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uděleno již druhé správní vyhoštění. Žalovaný se taktéž vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, k jejímuž udělení neshledal důvody.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 7. 2011, č. j. 49 Az 15/2011 - 24, zamítl žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Podle soudu netrpí rozhodnutí žalovaného nedostatky odůvodnění ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu ani ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud vytkl rozhodnutí žalovaného pouze fakt, že se v rozporu se závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, www.nssoud.cz, ne zcela dostatečně vypořádal s úvahou týkající se udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu, nicméně soud v tom neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ani sám žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, které by měly vztah k institutu humanitárního azylu.

Dne 1. 9. 2011 podal žalobce (dále též „stěžovatel“) k poštovní přepravě kasační stížnost, která byla Krajskému soudu v Praze doručena dne 5. 9. 2011. V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil obecné důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dále stěžovatel namítl, že nemohl podat kasační stížnost v řádné lhůtě, neboť nedošlo k doručení předmětného rozsudku. Zároveň požádal o prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2011, č. j. 49 Az 15/2011 - 24, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dříve, než Nejvyšší správní soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine*). Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže byl podán opožděně.

Zásilka určená do vlastních rukou stěžovatele, obsahující rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2011, č. j. 49 Az 15/2011 - 24, byla stěžovateli doručována na adresu, na níž se podle databáze Ministerstva vnitra měl zdržovat na propustce do 25. 8. 2011, tedy na adresu R. 57, P. 6 - S. Tuto skutečnost si krajský soud před vydáním rozhodnutí ověřoval a záznam o tom se nachází na č. l. 21 soudního spisu. Z důvodu nezastižení stěžovatele byla zásilka uložena u držitele poštovní licence a připravena k vyzvednutí dne 2. 8. 2011. Tato skutečnost je uvedena na obálce založené na č. l. 29 spisu. Stěžovatel byl v tento den rovněž vyzván, aby si uloženou zásilku vyzvedl a byl poučen o tom, že 10. dnem od uložení se zásilka považuje za doručenou. Podle Nejvyššího správního soudu je tento postup plně v souladu s § 49 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Protože si stěžovatel nevyzvedl zásilku obsahující uvedený rozsudek v zákonné desetidenní úložní době, je třeba zásilku ve smyslu § 49 odst. 4 o. s. ř. považovat za doručenou právě uplynutím uvedené desetidenní lhůty. V daném případě byla zásilka stěžovateli doručena fikcí v pátek dne 12. 8. 2011. Jelikož v daném případě nebylo možné zásilku po uplynutí 10 dnů vhodit do schránky adresáta, byla následujícího dne vrácena zpět Krajskému soudu v Praze.

Jak je uvedeno shora, kasační stížnost musí být podána ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. V daném případě bylo rozhodnutí stěžovateli doručeno v pátek dne 12. 8. 2011. Lhůta pro podání kasační stížnosti tak počala běžet v sobotu dne 13. 8. 2011. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti v dané věci připadl tedy na pátek dne 26. 8. 2011. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až dne 1. 9. 2011, jak vyplývá z obálky založené na č. l. 35 spisu. Z toho vyplývá, že kasační stížnost byla podána opožděně. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti přitom nelze podle § 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine* prominout. Skutečnost, že si stěžovatel dne 1. 9. 2011 rozsudek osobně vyzvedl u Krajského soudu v Praze, nemá s ohledem na výše uvedené vliv na počítání lhůty pro podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 s. ř. s. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu